

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. VI. Quid de speciebus ad supernaturalem Fidei actum requisitis
sentiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

Locus iſte
Apoſtoli-
cè nullo
modo poteſt
de Fide
aſſerri.

dormientibus dici poteſt manere actus Fidei, non quidem phyſicè, ſed moraliter, ex eo nimirum quòd quis immediatè ante ſonnum actum Fidei elicerit. Sed contra: Sic namque ſi juſtus quiſpiam immediatè ante mortem actum Fidei eliceret, dici ſimiliter poſſet manere Fides in patriâ in animâ illâ, quæ hunc actum Fidei elicerat. Alia ergo Fides eſt, quam dicit Apoſtolus in hac vitâ, ſeu viâ manere, non in patriâ.

V.
De Concilio
Tridentino
eſſenditur
dari habi-
tus, ſeu do-
na perma-
nentia Fidei,
Spei, & Cha-
ritatis.

Probatum ſecundò ex Concilio Tridentino, in quo planè definitum videtur dona hæc permanentia Fidei, Spei, & Charitatis in juſtificatione ſimul cum gratiâ nobis infundi. Seſſ. ergo 6. cap. 7. poſtquam diſpoſitiones, quæ juſtificationem antecedunt, & inter eas actum Fidei & Spei enumeraveſſet, ſic ſubjungit: *Hanc diſpoſitionem, & præparationem juſtificatione ipſa confequitur, qua non eſt ſola peccatorum remiſſio, ſed ſanctificatio etiam, & renovatio interioris hominis per ſuſceptionem gratiæ & donorum: per hæc autem dona non intelligit Fidem & Spem actualem, cum dona iſta, ut ait Concilium, diſtinguantur à præparatione, utpote quam confequitur, præparatio autem, ut vidimus, includebat actus Fidei & Spei, ergo hæc dona intelligi debent aliquod permanentes, & à Fidei & Spei actibus diſtinctum.* Clariùs adhuc poſtea loquitur Concilium eodem capite his verbis: *Vnde in ipſâ juſtificatione cum remiſſione peccatorum hæc omnia ſimul infuſa accipit homo per IESUM CHRISTUM, cui inferitur, Fidem, Spem, & Charitatem: ſicque declarat quænam fuerint illa dona, quæ in juſtificatione ſupra dixerat infundi.*

Aliud Con-
cilium Tri-
dentini teſti-
monium pro
habitu, ſeu
dona perma-
nente Fidei.

VI.
Amiſſâ ju-
ſtificationis
gratiâ, non
ſemper ami-
tuntur Fides.

Tandem idem Concilium Seſſ. 6. can. 28. definit per quocumque peccatum mortale amitti gratiam juſtificationis, non verò Fidem, ſed hæc deſtrui per ſolam infidelitatem, ergo admittit verum donum permanentis Fidei, ſeu habitum ſupernaturalem, amiſſâ per peccatum gratiâ, adhuc perſiſtente; ſi enim eſſet naturalis, quamvis per unicum actum Fidei non nihil minueretur, ut aliis habitibus naturalibus contingit, qui paulatim per actus contrarios corrumpuntur, non tamen totus Fidei habitus per unum actum infidelitatis deperderetur, ut docet Concilium loco citato, & cap. 15. ejuſdem Seſſionis ſextæ.

Habitus na-
turales non
ſimul toti
deſtruntur.

VII.
Si habitus
Fidei eſſet
naturalis,
daret facili-
tatem in
operando.

Præterea, ſi hic habitus Fidei non ſit in ſubſtantiâ ſupernaturalis, ſeu per ſe infuſus, ſed naturalis tantum, & infuſus per accidens, ejuſdem erit naturæ & indolis cum aliis habitibus naturalibus, ſicque dabit facilitatem, inſtar aliorum habituum naturalium, quod tamen eſt contra omnem experientiam, puer etenim qui in baptiſmo infuſum accepit habitum Fidei, ubi ad rationis uſum pervenit, nullam majorem propterea ſentit in credendo facilitatem, quam ſi baptiſmum non ſuſcepſiſſet. Deinde hæreticus, qui annis aliquot hæreticorum dogmata ſecutus varios actus erroneos eliciſſet; hic inquam, ad Eccleſiam poſtea rediens, & in juſtificatione ſimul cum gratiâ Fidem ſibi infuſam accipiens, ſummam adhuc inclinationem ad errores priſtinos in ſe experitur, ergo habitus Fidei quem modo recipit, non eſt naturalis; hi enim habitus & facilitatem tribuunt ad ſuos actus, & inclinationem tollunt ad contrarios, quod non faciunt habitus ſupernaturales.

Hæreticus
converſus
ſummam
adhuc in-
clinationem
ſentit ad pri-
ſtinos erro-
res.

VIII.
Cum ad
actus ſuper-
naturales
ſufficiat au-
xiium ex-

Dantur ergo habitus ſupernaturales Fidei, Spei, &c. ad actus prout oportet, ſeu ad ſalutem conſequendam neceſſarios eliciendum. Quamvis enim vel per auxilium ſupernaturale extrinſecum, vel intrinſecum tranſiens elici huiſmodi actus

R. P. Comptoni Theol. Scholaſt. Tom. II.

poſſunt, connaturaliùs tamen eliciuntur per principium intrinſecum, idque permanens, actus quippe vitales poſtulant connaturaliter principium intrinſecum, cumque hi habitus, ut dixi, ſint potentiæ in ordine ſupernaturali, ſicut intellectus & voluntas in ordine naturali, connaturaliùs videtur, ut ſint quid permanens ſicut hæc potentiæ naturales. Habitus verò infuſi morales ideo non manent in peccatore, amiſſâ gratiâ, quia gratiam ſupponunt ut radicem, vel phyſicam, ut multi volunt, vel moralem; unde cum peccator per offenſam gravem ipſos demeruerit, Deus illos aufert, & ſicut non niſi aliquo præcedente merito eos primò infundit, ita ſine aliquo merito eos denuo non vult reſtituere. Habitus verò Fidei & Spei idcirco in peccatore, habitibus aliis deſtructis, Deus conſervat, quia eorum actus ſunt totius ædificii ſpiritalis ſupernaturalis fundamentum. Sed de hiſ omnibus fuſius dictum eſt Tomo præcedente, dum de gratiâ, & habitibus ſupernaturalibus, tam Theologicis, quam infuſis.

triniſecum,
cur inſun-
dantur hæ-
bitus.

Quare in
peccatore
non remo-
nent hæ-
bitus infuſi
morales.

Ad illud quod ſupra, num. 3. afferebatur ex Concilio Vienneniſi, & Innocentio tertio cap. Majores De baptiſmo & ejus effectu: licet concederemus rem hæc eo tempore non fuiſſe definitam, poſtea tamen definiſſe potuit, imo ut oſtendi num. 5. & 6. definita eſt in Concilio Tridentino ſeſſ. 6. variis locis. Deinde dico, quamvis circa parvulos tempore Innocentii tertii controverſum inter Theologos fuerit, Utrum iis in baptiſmo infunderentur hæc dona, ſeu virtutes, & in Concilio Vienneniſi definitum ſit tantummodo ut probabilius parvulis juxta ac adultis ea infundi, quoad adultos tamen nullum fuit dubium, quin iis infunderentur: imo Concilium aperte ſupponit ut indubitatum dona hæc & virtutes in juſtificatione ſemper infundi adultis, ſolumque definitum eſt à Concilio eſſe probabilius ea quoque infundi parvulis, ſicut infunduntur adultis, tota enim controverſia, ut dixi, illic erat circa parvulos, de quibus agebatur in Concilio, an ſcilicet in baptiſmo dona illa permanentia reciperent, ſicut illa recipiunt in juſtificatione adultis; qua in re partem affirmativam amplexum eſt Concilium ut probabiliorum, & Patrum ac Theologorum dictis magis conformem.

IX.
Habitum
ſupernatu-
ralium in-
fuſionem non
obſtat quod
aſſertur ex
Concilio
Vienneniſi,
& Innocen-
tio tertio.

Contra Ver-
ſa in Con-
cilio Vienneni-
ſi tantum
erat circa
parvulos,
non circa
adultos.

SECTIO SEXTA.

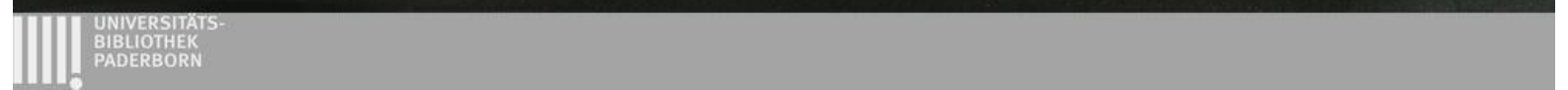
Quid de ſpeciebus, ad ſupernaturalem Fidei actum requiſitis ſentiendum.

QUÆRES, Utrum ſicut habitus, qui ex parte potentiæ ad actum Fidei divinæ concurrir, eſt ſupernaturalis, ita etiam ſpecies, quæ loco objecti eundem actum efficiunt, debeant eſſe in ſubſtantiâ ſupernaturales. Affirmat P. Granada hic, tractatu 13. Diſp. 7. idem docet Hurtado in præſenti, Diſp. 58. Sect. 4. §. 36. & alii nonnulli, qui ſpecies hæc ſupernaturales unâ cum ipſo habitu ſupernaturali Fidei infundi aiunt, & unâ cum illo deſtrui. Quam firmæ ſint rationes, quibus ad hoc probandum nituntur, poſtea videbimus.

I.
Affirmant
nonnulli
ſpecies ad
actum Fidei
concurrere,
debeo
eſſe in ſub-
ſtantiâ ſu-
pernaturali.

Secunda, eaque probabilior ſententia negat ad actum Fidei ſupernaturalem neceſſarias eſſe ſupernaturales ſpecies, ſed ad actum illum Fidei eliciendum

II.
Ad actum
Fidei ſuffi-
ciunt ſpe-

TOM. II.

elic in substantia naturalis.

elicendum sufficere ait species in substantia naturalis: ita Bannez 1. parte, quaest. 88. artic. 3. Suarez lib. 2. de Attributis, cap. 15. n. 9. Vasquez Tomo 1. in 1. partem, Disp. 43. cap. 5. num. 15. Ripalda Tomo 1. de ente supernaturali, Disp. 54. Coninek Disp. 16. dub. 2. num. 13. Turrianus hic, Disp. 38. dub. 5. & alii.

III.

Ostenditur ad actum Fidei supernaturalem non requiri species supernaturales.

Ratio est: In confesso enim est apud omnes dari objectorum Fidei species naturales, sed hæc ad actum Fidei supernaturalem elicendum suffiunt, ergo species supernaturales ad hunc finem sunt superflue: minor probatur, species siquidem naturales suffiunt ad actum Fidei naturalem, ergo & ad supernaturalem, cum enim, ut supra ostensum est, solum differant hi actus ratione formalitatis supernaturalitatis, & ad hanc detur in causâ completâ principium sufficiens, nempe habitus, non est cur aliud requiratur, magis quam cur ad formalitatem vitalitatis requiratur aliud principium præter intellectum. In actu ergo supernaturali Fidei, præter generales formalitates entis, &c. tres peculiariter quoad rem præsentem reperiuntur formalitates, *vitalitas, representatio, & supernaturalitas*, ad quas, seu ad actum ex illis compactum requiritur & sufficit triplex virtus in causâ completâ, intellectus ad vitalitatem, species ad representationem, & habitus ad supernaturalitatem, tribuendo nimirum formaliter singula singulis; realiter enim omnes tres causæ ad formalitates singulas concurrunt.

Tribus formalitatibus in actu, triplex in causâ adæquata respondet virtus.

IV.

Sicut intellectus elevari potest per auxilium extrinsecum, ita & species naturales per habitum.

Probatur conclusio secundò: Intellectus namque ad elicendum actum supernaturalem elevari juxta communem sententiam Theologorum potest per auxilium extrinsecum, ergo & species naturales ad actum Fidei supernaturalem producendum elevari possunt per habitum Fidei, quamvis sit speciebus extrinsecus. Ratio est; elevare siquidem, aliud nihil est, quam in rei alienius productione supplere id quod alteri causæ ob debilitatem & ordinis inferioritatem deest, ut in præfenti potest contingere; quod enim speciebus, ordinis naturalis cum sint, in productione actus supernaturalis deest, supplet habitus supernaturalis. Res hæc exemplo naturali declarari aliquo modo potest: statuatur pondus ut centum, puer, qui habet vires solum ut tria, tres tantum illius partes seu gradus, & non totum pondus elevare potest; accedat vir aliquis robustus, quique habet vires ut centum, puer ille simul cum hoc viro totum illud pondus jam levabit, & ad hoc dici potest à viro illo elevatus. Idem ergo dici in præfenti potest, & multo magis proprie de speciebus & habitu respectu actus supernaturalis.

Exemplo à naturalibus desumptores hæc aliquâ ratione illustrantur.

V.

Causa hæc species producit non est necessarius supernaturalis.

Objicies primò: Causa supernaturalis producit effectum supernaturalem, sed causa hæc species producit, nempe revelatio, est supernaturalis, ergo, &c. Respondetur causam specierum non esse ut plurimum supernaturalem, objectorum siquidem Fidei, & ipsius etiam revelationis species producuntur à vocibus eorum, qui res Fidei primò proponunt, hæc autem voces sunt quid merè naturale, ut constat. Deinde, etiamsi revelatio effectus supernaturalis, speciem tamen sui abstractivam (de hac enim solâ loquimur in præfenti) producere potest in intellectu, nec species alia quam naturalis hic requiritur, ut ostensum est, qualem, omnes harum rerum nos habere affirmant.

VI.

Objicies secundò: Quando causa aliqua elevatur ad effectum sibi improprietatem, con-

naturalius est ut elevetur per aliquid sibi intrinsecum, & non per aliud principium extrinsecum, ergo ad actum Fidei supernaturalem, ut connaturaliter procedamus, vel assignare debemus species in substantia naturalis, vel si sint naturales, elevari debent per aliquid sibi intrinsecum, & non per habitum Fidei ipsi extrinsecum. Respondetur, quando aliunde in causâ totali & adæquatâ datur virtus sufficiens ad effectum, ut hic in intellectu instructo habitu Fidei dari ostendimus ad actum Fidei supernaturalem, non connaturalius esset, sed planè superfluum, ut species sint supernaturales, vel ut naturales eleventur per aliquid ipsi intrinsecum. Sicut in exemplo numero quarto allato, frustra planè & superflue puero illi adderentur vires intrinsecæ, dum adest vir robustus, qui sufficienter eum juvare possit, ad pondus illud ut centum elevandum. Unde si species essent supernaturales, non improbabiler fortè loqueretur qui diceret; non requiri habitum infusum ad actum supernaturalem Fidei, sed posse intellectum per has species ad actum supernaturalem elevari, cum ad effectum supernaturalem sufficiat in causâ completâ unum principium supernaturale. Quamvis de visione beatâ peculiaris hæc in re sit difficultas.

*Dicitur: connaturalis est ut species eleventur intrinsecè.**Respondet hic: & nunc species non esse connaturalem elevationem intrinsecam.*

Objicies tertio: Species, etiam de objectis naturalibus in scientiâ Christi infusâ, sunt supernaturales, ergo & species in nobis ad actum supernaturalem Fidei debent esse supernaturales. Respondetur, si species illæ sint supernaturales, quod tamen multi negant, non est propter existentiam actus supernaturalis præcisè, sed ad ornatum majorem intellectus, seu animæ Christi, cui propter summam dignitatem & excellentiam optima quæque & præstantissima debentur.

VII.

Quare species adjectionem infusam Christi sunt supernaturales.

Objicies quarto: Actus clarus, seu intuitivus rei supernaturalis postulat species supernaturales illius, idem ergo est de actu obscuro & abstractivo. Negatur tamen consequentia; actus namque clarus & intuitivus rei supernaturalis per proprias species haberi debet, & objecto proportionatus, adeoque supernaturales: actus verò obscurus de re supernaturali, qualis est omnis actus Fidei, per species abstractivas haberi potest, sicque nulla hic necessitas specierum supernaturalium.

VIII.

Quamvis actus clarus de objecto supernaturali sit supernaturalis, non tamen actus obscurus.

Objicies quinto: Habitus & species esse debent in eodem ordine, utpote quæ unum simul constant principium, actus supernaturalis Fidei productivum. Respondetur negando antecedens, unum enim principium supernaturale, ut diximus, sufficit ad actum illum supernaturalem producendum, cum in causâ adæquatâ reperiatur virtus, omnibus formalitatibus effectus respondens, ac proinde supernaturalitas in specie effectus superflua. Quod si species objecti materialis, quæ unâ cum intellectu possibili actum aliquem spirituales producit, sit spiritualis, & hæc in parte proportionem servet cum intellectu, ejusdemque cum eo sit ordinis, hoc non præcisè ratione productionis actus spiritualis contingit, cum, ut Tomo præcedente, Disp. 74. Sect. 4. dum de speciebus Angelicis, ostendi, objectum materiale non speciem tantum spirituales sui simul cum intellectu agente, sed actum etiam spirituales cum intellectu possibili immediatè producere queat: Ratio ergo desumitur, non ex parte objecti seu effectus, sed subjecti, quod nimirum in subjecto purè spirituali species materialis adæquatè subjectari non possit.

IX.

*Non est necessarium ut species & habitus sint semper in eodem ordine.**Quare species objecti materialis producit simul cum intellectu actum spirituales, sit spiritualis.*

Objicies

X. *Ad conclusi-
onem su-
pernatu-
ralem non sem-
per requiri-
tur ut ultra-
que præmissa
sit supernatu-
ralis.* Objicies sextò: Ut eliciatur conclusio super-
naturalis requiruntur duæ præmissæ supernatu-
rales, ergo etiam ad actum Fidei supernaturalem;
seu tale iudicium requiritur & habitus & species
supernaturalis. Respondetur negando antee-
dens; plurimi enim docent ad conclusionem
Theologicam supernaturalem sufficere unum
actum Fidei supernaturalem, quamvis altera præ-
missa sit merè naturalis, principium scilicet ali-
quod lumine naturæ notum. Circa supernatu-
ralitatem harum specierum nonnulla subjun-
gentur in fine Sectionis sequentis.

SECTIO SEPTIMA.

Reliqua ad actus Fidei supernatura-
litatem cognoscendam
requisita

I. *Sine iudi-
cium practi-
cum de cre-
dibilitate rei
credenda su-
pernaturalis.* QUÆRES primò, Utrum iudicium practi-
cum de credibilitate mysterii, quod cre-
dendum proponitur, seu quo quis iudicat illud
Fide divinam esse credibile, & quo voluntas proxime
moveretur ad applicandum prudenter intello-
ctum ad assensum firmissimum circa objectum il-
lud eliciendum ob auctoritatem divinam, sit su-
pernaturale. P. Coninck Disp. 13. de actibus,
dub. 3. vult hoc iudicium esse in substantiâ natu-
rale, & supernaturale tantum quoad modum,
quod nimirum objectum materiale, circa quod
versatur, sit supernaturale, & non nisi per reve-
lationem divinam cognosci possit.

II. *Iudicium
hoc credibi-
litate est in
substantiâ
supernatu-
rale.* Probabilius tamen est quod affirmat Suarez
hic, Disp. 4. Sect. 6. & communis sententia
Theologorum, hoc scilicet iudicium esse in sub-
stantiâ supernaturale. Ratio est, nam ut Tomò
præcedente, in materiâ de gratiâ ostendi, actus
naturalis intellectus non potest immediatè inten-
tionaliter excitare ad actum supernaturalem vol-
untatis propter improportionem, quæ non mi-
nor est in hoc genere inter actum naturalem &
supernaturalem, quam inter materialem, seu
sensitivum, & actum voluntatis, seu spiri-
tualem.

III. *Iudicium
hoc practi-
cum est ipsa
gratia præ-
veniens,
quam exi-
gunt Patres.* Deinde Concilia & Patres, ut ibidem ostendimus,
gratiam excitantem, seu prævenientem
supernaturalem requirunt ad actum Fidei sicut
oportet, seu supernaturalem, gratia autem hæc
nihil aliud ut plurimum est, nisi ipsissimus hic
actus, seu iudicium practicum de credibilitate
rei, quæ credenda proponitur; hoc enim per mo-
dum cogitationis sanctæ, qualis revera est, vo-
luntatem allicit ad imperandum intellectui, ut
actum Fidei circa objectum eliciat. Aliud est
de iis actibus, qui remotè tantum ad actum su-
pernaturalem concurrunt. Sicut tamen; ut su-
pra diximus, dari potest actus naturalis Fidei cir-
ca hoc ipsum objectum, ita & dari potest natu-
rale iudicium practicum credibilitatis ad eum
proximè disponens.

IV. *Daricium
potest iudi-
cium practi-
cum credi-
bilitatis na-
turale.* Quares secundo: Utrum actus, quo volun-
tas imperat intellectui, ut actum Fidei supernatu-
ralem eliciat, sit etiam supernaturalis. Com-
munis Theologorum sententia est affirmativa.
Ratio est eadem, quæ proximè assignata est pro
imperio illo practico, seu iudicio de credibilitate
rei, quæ credenda proponitur, immediatè
enim movet & excitat ad actum supernaturalem.
Confirmatur: Actus Fidei, ut Disputatione se-

quente videbimus, est liber & meritorius, sed
non aliunde libertatem & rationem meritorii hau-
rit, quam ab hac volitione, ergo hæc volitio de-
bet esse meritoria, & consequenter supernatu-
ralis; nihil enim, quod supernaturale non est,
potest gratiam & gloriam mereri, ut Tomò præ-
cedente in tractatu de gratiâ fuscè est declaratum;
& ut communis habet Theologorum sententia,
nullus actus naturalis, saltem nisi ab actu super-
naturali imperetur, potest esse meritorius: imò,
ut Tomò præcedente, Disp. 126. Sect. 8. ostendi,
probabilius est nullum omnino actum natu-
ralem, etiam ab actu supernaturali imperatum,
esse meritorium. Sed etsi hoc concederemus,
Fides tamen aliunde in substantiâ esse debet su-
pernaturalis, quia nimirum immediatè excitat
ad actus supernaturales & meritorios voluntatis,
ad quod in actibus Fidei requiritur supernatu-
ralitas.

*Hoc ostendi-
tur ex ra-
tione meri-
torii in actibus
Fidei reper-
tâ.* *Nullus om-
nino actus
naturalis
potest esse
meritorius.* *Specialia ra-
tio cur Fides
debeat esse
supernatu-
ralis.*

Dices: Fides; ut sæpè ex Conciliis & Patri-
bus diximus, est fundamentum totius ædificii su-
pernaturalis, & quid in hoc statu rerum ad om-
nem actum meritorium requisitum; malè ergo
actum illum; quo voluntas pro suâ in intellectum
potestatem imperat actum Fidei, dicimus esse me-
ritorium. Negatur tamen consequentia: Con-
cilia siquidem & Patres solum volunt Fidem esse
radicem & principium omnis actus liberi & me-
ritorii præter ipsum actum fidei; hic autem, ut
jam diximus, ut sit liber & meritorius includit
actum illum liberum, seu imperium supernatu-
rale voluntatis, quod proinde non antecedit
actum Fidei in ratione liberi & meritorii, sed
eum talem constituit, unumque cum ipso inte-
grat actum meritorium.

Quares tertio, ad quod principium spectet ju-
diciam illud evidens credibilitatis, de quo n. 1. 2.
& 3. dictum est. Caietanus & alii dicere viden-
tur practicum hoc iudicium ad ipsum habitum
Fidei spectare tanquam principium elicitivum sui.
Sed contra; habitus enim Fidei pro objecto suo
adæquato habet revelationem divinam, & in il-
lam per actus obscuros fertur; iudicium autem
hoc evidens non recumbit in divinâ auctoritate
& revelatione, sed in mediis evidentibus, ex qui-
bus per discursum elicitur: cum ergo modum
tendendi habeat diversissimum, aliudque obje-
ctum formale ab actu Fidei, non potest ab habi-
tu Fidei procedere.

Dices: Iudicium hoc credibilitatis, ut supra
asseruimus, est supernaturale, ergo procedere
debet à Fide, Fides namque, ut sæpè diximus,
est totius ædificii supernaturalis fundamentum,
quàm proinde Tridentinum Sess. 6. cap. 8. vocat
omnis justificationis radicem; nihil ergo, ha-
bituale saltem, seu permanent, Fidem antecedere
debet, & animam informare. Respondetur, ut
suprà, num. 5. dixi de volitione, nihil in eo esse
incommodi, quòd motus aliquis plus aut cogi-
tatio supernaturalis ad Fidem disponens, Fidem
antecedat; hoc enim expressè docet Concilium
Tridentinum Sess. 6. cap. 5. his verbis: *Declarat
præterea, ipsius justificationis exordium in adultis à
Dei per Christum IESVM præveniente gratiâ su-
pernaturalis, &c.* Neque propterea quidquam
derogatur Fidei, quo minus absolute & simplici-
ter ab illâ tanquam à basi & fundamento sumatur
initium justificationis, per modum scilicet radi-
cis liberæ & meritorie, qualis est actus Fidei
sicut oportet: gratia autem præveniens, seu cogi-
tatio illa sancta & inspiratio est quid indelibe-

*Quid plus
aliquis mo-
tus, aut cogi-
tatio san-
cta præcedat
Fidem, ad
hanc dispo-
nens, nullum
est inconveni-
ens.* *À gratiâ
præveniente;
iuxta Tri-
dentinum
sumitur ju-
stificationis
initium.*